

nen kan komme til at virke noget ubilligt. Det vil neppe være vanskeligt at fremdrage enkelte Eksempler derpaa. Det er muligt, at man ved en indgaaende Revision af Principperne for den mellemkommunale Beskatning vil kunne finde Midler til under en eller anden Form at begrænse saadanne Tilfælde. Jeg skal i øvrigt ikke indlade mig paa at fremsætte Tanker i den Retning. Men jeg tror, det er Undtagelser, jeg tror, det normale er, at en nogenlunde kraftig Beskatning til Fordel for Erhvervskommunen i det hele og store deler Vind og Sol lige, og jeg anser det for utvivlsomt, at de hysteriske Angreb paa Erhvervsbeskatningen, som ere fremsatte fra forskellige Sider, gaaende ud paa, at dette var et Skridt til Stavnbaandets Genindførelse og deslige, skyde ganske over Maalet.

Jeg vil i denne Forbindelse i Parentes bemærke, at de Ændringer, der ere indførte i § 14, som den ærede Ordfører vistnok ikke omtalte, om de nye Regler for den erhvervs-kommunale Skats Fradrag fra Skatten til Opholdskommunen, saa vidt jeg ved et flygtigt Skøn kan se, betegne et Fremskridt i Modsætning til den ældre Lov og i hvert Fald egne sig til at gøre Bestemmelsen om Erhvervsskattens Paaligning mere acceptabel end tidligere for de Kommuner, som væsentlig optræde som Opholdskommuner. Nu har imidlertid den mellemkommunale Beskatning langt fra bragt de finansielle Resultater, man ventede, da man vedtog Loven af 1903. Kun for Københavns Kommune spiller den en større Rolle. For Købstads- og Landkommunerne blive Virkingerne i det hele og store ret minimale. For Aaret 1908—09 — det sidste Aar, for hvilket der foreligger Oplysninger — har den tilført Købstadkommunerne 172,000 Kr., Landkommunerne kun 214,000 Kr., det er henholdsvis næppe $\frac{1}{2}$ og $\frac{2}{3}$ pCt. af Kommunernes samtlige Indtægter, medens derimod den almindelige personlige Kommuneskat har indbragt dem henholdsvis godt $8\frac{1}{2}$ Mill. og godt 9 Mill. Kr. Hvis man tager 5-Aaret fra 1. April 1904 til 1. April 1909 under et, finde vi et nogenlunde lignende Forhold. Købstadkommunernes kommunale Indtægtsskat er herved forøget med godt 2 pCt., Landkommunernes med næppe 2,4 pCt. Det er Beløb, som ere forsvindende smaa og sikkert ikke staa i et rimeligt Forhold til det store Besvær, der er forbundet med denne særlige Form for Beskatning.

Det er altsaa Formaalet med Ændringerne i § 10 at skaffe Adgang til at forøge disse Beløb, dels ved at udvide den

mellemkommunale Beskatning til ogsaa at omfatte kommunale Tjenestemænd, Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber og deslige, dels ved at lægge Ligningsprocenten i Stedet for Skatteprocenten til Grund for Skattens Paaligning. Hvad det første af disse to Midler angaar, synes jeg, at Ministeren eller rettere sagt Kommissionen ikke har haft nogen absolut heldig Haand ved Forslagets Udformning. Der staar, at Skattepligt til Erhvervskommunen paahviler en Person, for saa vidt „han er Medlem af Bestyrelse, Repræsentantskab eller lignende for nogen i en anden Kommune stedfindende Erhvervs- eller anden Virksomhed, og hans i Kommunen derved erhvervede Indtægt for et Aar udgør mindst 2,500 Kr.”. Ved den Indskrænkning, som rummes i de sidste Ord, hvor Grænsen trækkes ved 2,500 Kr., vil ganske sikkert fra den mellemkommunale Beskatning unddrages en Del Indtægter, som det i og for sig synes mig ret urimeligt ikke at forsøge at ramme. Der sidder adskillige f. Eks. københavnske Kapitalister som Bestyrelsesmedlemmer af en Række ud over hele Landet spredte Aktieselskaber, industrielle eller merkantile eller deslige, som fra et Sted maaske tjene 1,000 Kr. i Tantième, fra et andet maaske 1,200 Kr., fra et tredje 800 Kr. o. s. v., det kan tilsammen blive en meget betydelig Gevinst, som en saadan enkelt Mand kan suge til sig fra alle disse forskellige smaa eller større Ben. Jeg behøver ikke at nævne Eksempler. Men alle disse Indtægter ville overfor de Kommuner, hvorfra de hentes, blive skattefrie, for saa vidt de ikke hver for sig naa de 2,500 Kr., selv om Totalbeløbet i samme Mands Haand er nok saastort, hvad jeg synes stemmer meget daarligt med Aanden i den Lovgivning, det her er Meningen at iværksætte. Hvis man tager et Aktieselskab, som giver 12,000 Kr. i Tantième til Bestyrelsen, vil det, hvis der er 4 Bestyrelsesmedlemmer, blive 3,000 Kr. til hver. Disse Penge blive skattepligtige til Erhvervskommunen. Men hvis Bestyrelsen udvides fra 4 til 5 Medlemmer, falder der kun 2,400 Kr. til hver, og Erhvervskommunen kan altsaa ikke naa denne Indtægt. Et saadant Forhold er i sig selv ret urimeligt, og det vil neppe blive Undtagelser. Det kan, ogsaa hvor det gælder rene Familieaktieselskaber, sikkert benyttes som Middel til alt andet end tiltalende Manipulationer for at opnaa en saa ringe Skattebyrde som muligt. Jeg tror, det vilde være heldigere og retfærdigere, om man for Aktieselskabers Bestyrelses- og Repræsentantskabsmedlemmer strøg denne